

ועדת החקירה קבעה: רב־חובל אבנר גילעד עשה מעשה הסותר את המוסר הישראלי! העניין הועבר לחקירת המישטרה. אך אייל פארן, האיש שחשף את הפרשה, ושדיווח עליה לראשונה בויכוח המתפרסם כאן, נשבע:

"אהיה כחרב על צווארם!"

אייל פארן (28), לבוש בחולצה קצוצה, מיכנסיי־קורדרוי חומים ותרמיל־גב כתום, ישב וכסס את ציפורניו. אייל, חבר קיבוץ יפתח שבצפון, מרריך גרעין של הנוער העובד, היה באוניה מורן כשהנוסע הסמוי נזרק למים. לפני שנתיים חצי, אייל היה הראשון שפיתח את הפרשה האומללה לעיתונות. אחרי שיגאל סרנה, כתב חדשות הגיע אליו עם השמועות.

מספר שכבר ארבעה חודשים הוא לא ראה חבר כזה. נותנים לו חבילה שלמה לילדים שלו. המכס עולה. שיבעה מוכסים שחרים. אחרי בריקת מלאי האוניה, באה דרישה מפורשת: אתם צריכים לתת לנו שיבעה בקבוקי ויסקי, שיבעה קילוגרם אבקת־כביסה ושיבעה סבונים.

נים להשתתף. ולהוכיח. הקפטן קיבוץ (ניק). הסיפונאים, שלושה ימאים ותיקים ושני קיבוצניקים, יורדים. פנים אפורות ועיניים מושפלות. ומספרים שהקפטן ציווה להתקין רפסודה ממיספר קרשים ולהשליך אותו למים. כמעט מרד באוניה. הקצין הראשון מתקין רפסודה. בינתיים כל הצוות

נאים. אחד מהם ערבי ואמרו: תפסיק להרביץ! ונעמדו בינו לבין הקפטן המשתולל. הקפטן מפרט אותם מהעיבוד. ההפגנה מתפזרת לרגע, ולאחר ארבע דקות צעקות. הקפטן מושך את החתור באוזן וקורע את מחציתה. הכושי המום ומכוסה רם. קם. מדרה

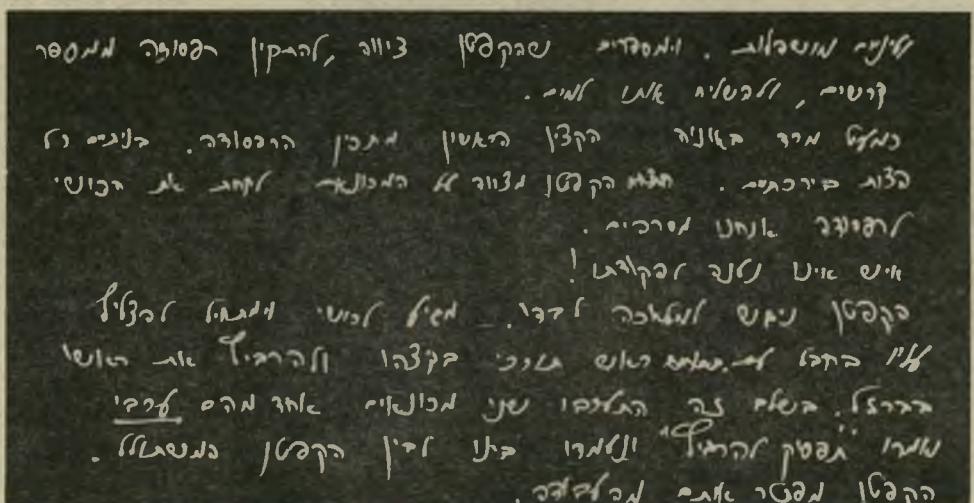
כס בארץ ולנסות להעמיד למישפט את הקפטן. אבנר גילעד זורק הרפסודה למים והכושי, חגור בחגורת־הצלה אדומה, יורד לרפסודה. הבנות רצו והכינו סנדוויצ'ים וזרקו לו. הכושי מחזיק הרפסודה כחבל ככריזים במים. אנהנו עומדים המומים. מלמלת ספק לעצמה. ספק אלינו: אתם הישראלים! אתם הישראלים! האוניה מתרחקת. והכושי מנפנף ידו לשלום.

החוק הימי קובע בפרוט חובה להציל כל נפש חיה ואפילו כלבובים. ערב פורים תשמ"ב. אסור למיכתב לצאת מתחומי הקיבוץ. מחשש לפיטורים מאונות תרשיש. שלכם. דוריס ואייל. עד כאן מיכתבו של אייל להוריו. אייל היה על האוניה עם דוריס. אשתו.

"אנחנו אשמים!"

אייל ביקש מהוריו שלא יפרסמו את תוכן המיכתב. הוא חשב. לתור מו. שכשיבוא ארצה, וזאב קורנברג ייפתח את התמונות, יוכלו לספר לאנשים בחברת תרשיש והם יטפלו בעניין. "בארץ", מספר אייל, "התקשרתי עם כמה אנשים. בין השאר אישיות בצים. וסיפרתי על העניין. ככל פורום שישבתי בו. סיפרתי. במשך כל השנה תיים וחצי, הסיפור ידוע. חברים אמרו לי שהם מכירים את הסיפור. האיש מצים שאל רק שאלה אחת: כמה זמן עמדה האוניה? כמה כסף הפסידו?" האמת היא שבאופן רישמי לא

קטע ממיכתב אייל פארן להוריו, שנכתב מיד אחרי המיקרה

רחצה ריחניים! לא פחות ולא יותר. חצוף. אבל אין ברירה. אחרת יבדקו במפתיע, וכל חריגה מהתיכונן עולה 20 אלף דולר...

יש לפרוק 36 מכולות, עבודה של 4-3 שעות. בנמל שלא מצויד במנופים מיוחדים. לבטלנים האלו זה לוקח יום ימים שלמים ועוד אומרים שזה מה. השחרחר מקניה יורד כאשר יורדים הפועלים מהאוניה.

אחד הפועלים יוצא מהחבורה. תופס אותו ביד ולוקח אותו (קג"ב).

לאחר הלילה יוצאים מהנמל. יש פיילוט אחד, והוא חייב לישון קצת. המישה ימים לדרבן. מפליגים 30 דקות ועוצרים. משי לכים עוגן.

הקפטן מצווה על חיפוש מדוקדק באוניה. לאחר שעתיים של המתנה והיפיר שים (המון כסף). מפליגים. למחרת בבוקר, ערב פורים, יוצא כושי, ימאי טונני, עם פינקסימאי בתור קף. ממחסן שרשרת־העוגן.

סערה באוניה: הקפטן משתולל ורצועק: "לזרוק אותו לים!" המתח עולה.

אנשי הסיפון קוראים לכל הצוות לסיפון־הירכתיים. והקפטן למעלה צועק: "לזרוק אותו לים!" הצוות מתנגד, וכמו להמחיש ההציגה עולים שני כרישים כחולים וטורף מסוכן ביותר. שכיח למדי במים חמים) לפני המים.

אנחנו מול חופי מזומביק, מדינה עויינת. הקפטן מגלה ברדאר איים בקרבת החוף. שוכר קורס ונכנס למים הטריטורי ריאליים של מזומביק (20 מייל). כיני תיים עולים הסיפונאים לגשר ומסי בירים לקפטן שזה רצה, והם לא מתכוון

על רגליו והולך לרפסודה. אנחנו עוגנים כשני מייל מהאי. אני הייתי המום. למחבלים לא התייחסנו כדו. דוריס רצה בוכה לקבינה. בשלב זה לקח אחד הסיפונאים את מצלמתי והתחיל לצלם. עלימנת לפר-

איש אינו נענה לפקודתו. הקפטן ניגש למלאכה לבדו. מגיע לכושי ומתחיל להצליף עליו בחבל עם ראש תורכי בקצהו. ולהרביץ את ראשו בכדור. בשלב זה התערבו שני מכרי

אייל: "היה יכול להיות קרב אמיתי... יכלו ליהרג אנשים!"